

- *Trinást* -

Ockov hlas znel naliehavo. „Spomal!“

Pritiahla som opraty a trochu som sa zaklonila, ale Vigo vyskočil priskoro. Zadnými kopytami zhodil tyč a za chrbtom som začula tupý úder.

„Pokračuj,“ ozval sa ockov hlas v mojom uchu.

Skúšali sme nové slúchadlá. Mala som ich nasadené pod helmou ako diadém, priliehali mi tesne na uši a pri ústach mi trčal malý mikrofón. Ocko mal na hlave také isté a vďaka tomu nemusel kričať, ale počuť jeho hlas priamo v ušiach bolo strašidelné.

Blížila som sa k ďalšiemu múru.

„Opäť ideš prírychlo,“ povedal ocko. „Urob okruh.“

Keď sme namiesto preskoku cválali vo veľkom okruhu, Vigo zlostne potriasal hlavou.

„Prived ho sem,“ prikázal mi ocko.

Zamierila som do stredu arény.

„Zoskoč zo sedla.“

Vymenili sme si miesta.

„Musíš ho prinútiť, aby pred prekážkou urobil celý jeden krok navyše,“ zohol sa a predĺžil si strmene. „To ho spomalí. Pozeraj sa.“

Pred prvým múrom Vigo vyskočil presne na správnom mieste a kým sa odrazil pred druhým, urobil deväť krokov, nie osem a pol ako so mnou.

Vzdychla som si.
„To malo čo znamenať?“
Prekliaty mikrofón.
„Nič.“

Pred tretím múrom urobil dva okruhy a až potom dovolil Vigovi, aby ho preskočil. Zamieril ku mne.

„Chcem, aby si preskočila prvý múr a pred druhým urobila dva okruhy. Potom preskočíš tretí a pred štvrtým opäť urob dva okruhy. Musí vedieť, že ty rozhoduješ, kedy má skákať. A rob veľké okruhy, skôr elipsy ako kruhy. Tri alebo štyri kroky pred skokom ho naved' do rovnej línie s prekážkou.“

Pomohol mi opäť vysadnúť do sedla. Skrátila som si strmene a začala som cválať okolo arény.

„Pomalšie,“ povedal ocko. „Musí byť stále uvoľnený.“

Ani jeden múr nebol vyšší ako osemdesiat centimetrov, ale múry boli zaujímavejšie prekážky ako kavalety, ktoré sme trénovali celý minulý týždeň. Ocko vravel, že pred súťažou nemá význam koňa zbytočne vyčerpávať. Vigo mal už v stredu odísť do Greensboro. Záverečný tréning cez vyššie prekážky absolvujeme vo štvrtok, keď tam s ockom prídeme, čo zvýši naše vyhlídky na víťazstvo.

Prekážkovú dráhu som dokončila bez ďalších problémov.

„To už bolo lepšie,“ povedal ocko a vypol si mikrofón. Urobila som to isté. „Vyčesať ho môže Eddie. Ty choď osedlať Divu.“

Opäť som si vzdychla, ale len v duchu. Bolo nádherné slnečné nedeľné predpoludnie a tajne som dúfala, že sa budem môcť stretnúť s Willom. Ten mobilný telefón bol super nápad. Volala som mu vždy, keď som si šla von zajazdiť a aj večer, keď ocko odišiel na večernú obhliadku. Rozprávali sme sa alebo sme si písali správy.

„Ako sa ti páčia tie nové slúchadlá?“ spýtal sa ma ocko.

„Musím si na ne zvyknúť.“

V stajni Eddie odmeriaval do vedier doplnky stravy na obed-
ňajšie kŕmenie. „Ako mu to šlo?“ spýtal sa ocka.

„Skáče priskoro, ale máme ešte zopár dní, aby sme na tom
popracovali. Vyčeseš ho? Ideme trénovať s Divou.“

Keď som otvorila dvere na jej boxe, Psycho zastrihala ušami
a pri pohľade na vodiace lano zagúľala očami, až jej bolo vidno
očné bielka, ale kým som ju sedlala, stála pokojne. Sedlaním sa
začínal pracovný deň koní, ale na rozdiel od žrebčov, Diva ten
rozmach neznášala. Chcela si odštiknúť príchod, urobiť si svoju
prácu a odštiknúť si odchod, čo mi vyhovovalo. Ak skončíme
skôr, budem sa môcť stretnúť s Willom.

Ocko vyšiel z kancelárie. „Choďte sa rozvčičiť.“

Po desaťminútovej rozvčičke sme sa s ockom stretli pri pre-
kážkach.

Pomalým cvalom sme urobili úvodný okruh a zamierili k pr-
vému múru. Diva ho hladko preskočila, aj oxer, ktorý po ňom
nasledoval, a aj trojkombináciu za ním.

Pred štvrtým múrom sa chystala na skok, ale namiesto toho,
aby sa vzniesla do vzduchu, prudko zabrzdila. Vyletela som zo
sedla. Snažila som sa skrútiť do kľbka a spadnúť tak, ako som sa
to učila, ale s opratami v rukách som plecóm narazila do múru
a rovným chrbtom som dopadla na zem.

Náraz mi vyrazil dych. Z koňa som už spadla nespočet-
nekrát, ale vždy som vyskočila na rovné nohy a chytila koňa.
Lenže tentokrát to nešlo. Keď som sa skúsila postaviť, na ľavej
strane som pocítila ostrú bolesť.

Ocko ku mne hneď pribehol a kľakol si vedľa mňa. „Po-
kojne lež. Nehýb sa.“

Odopol mi remienok pod bradou a z hlavy mi zložil helmu
spolu so slúchadlami, ktoré sa mi zošmykli na tvár.

„Bolí ťa niečo?“

Ukázala som na hrudný kôš. Keď sa ho ocko dotkol, naplo
ma na vracanie.

Zvrátil tvár. „Asi si si zlomila rebro. Fernando, povedz Ed-
diemu, nech privezie auto.“

Ledva som lapala po dychu.

„Môžeš si sadnúť?“

S jeho pomocou som si sadla. Mala som pocit, že nohy sa
mi zmenili na popraskané vaječné škrupiny.

„Dokážeš si dať hlavu ku kolenám?“

S námahou som zodvihla nohy, ale neprichádzalo do úvahy,
aby som sa predklonila.

„To nič. Pokojne sed' a dýchaj,“ počúval ma po chrbte, čo
ešte zvýšilo nutkanie na vracanie.

„Nedotýkaj sa ma, lebo budem vracat',“ zašepkala som.

Odtiahol ruku.

„Čo je s Divou?“ Ak by som sa na ňu nespýtala, neskôr by
mi to mohol vyčítať.

„Je v poriadku. Mateo ju odviezol späť do stajne.“

Konečne prišiel Eddie s Land Cruiserom. Na tvári mal
ustarostený výraz, ale vyhlásil: „Si mladá, prežiješ aj horšie
pády.“

Ocko mi pomohol postaviť sa na nohy. Oblial ma studený
pot, ale podarilo sa mu odvieť ma k autu a posadiť na predné
sedadlo.

„Vnímaš ma?“

„Áno, pane.“

„Nie je ti na odpadnutie?“

„Nie, pane,“ odvetila som a vzápätí som stratila vedomie.

Röntgen ukázal pričnú zlomeninu troch ľavých rebier, ale bez
poškodenia pľúc. Lekár na pohotovosti, zavalitý muž s vyhole-
nou hlavou, na ktorej mu vyrastalo strnisko, po CT skene dopl-
nil diagnózu o mierny otras mozgu.

„Dnes v noci si ju tu necháme na pozorovanie,“ oznámil
ockovi, ktorý sa opieral o pult.

„Pravdepodobne je v poriadku, ale pri úrazoch hlavy sme radšej opatrní.“

Počúvala som ho, akoby hovoril o niekom, koho nepoznám. Vrchná časť nosidiel bola zdvihnutá ako kreslo. Z ihly, ktorú som mala zapichnutú v predlaktí, viedla plastová hadička do vrečka s fyziologickým roztokom visiaceho na chrómovanom stojane. Predtým doň sestrička pridala liek proti bolesti. Bodavá bolesť v boku sa trochu zmiernila. Náplasť proti nevoľnosti, ktorú mi nalepila za pravé ucho, ešte nestihla účinkovať. Dúfala som, že čoskoro začne.

Lekár sa otočil ku mne. „Teraz ti nasadím rebrový pás. Sadni si a pekne sa vystri.“

S námahou som si sadla. Rozopol mi nemocničnú nočnú košeľu. Vyslobodila som si ľavú ruku z rukáva a zakryla si prsia. Okolo trupu mi omotal pás. Cez plece som zahliadla ockovu tvár. Nepáčilo sa mu, že sa ma lekár dotýka.

„Zvyčajne ho nepoužívame, pretože musíš dýchať čo najhlbšie, ale všetky tri kosti sú rozlomené na dvojce a nechcem, aby sa priveľmi pohybovali.“ Doktor Stubblehead – takmer som sa rozosmiala, keď som si prečítala jeho menovku – vpredu spojil konce rebrového pásu a upevnil ich suchým zipsom. Tlak na rebrá bol takmer neznesiteľný.

„Statočné dievča,“ pomohol mi zasunúť ruku späť do rukáva a zapol mi nočnú košeľu. „Pán Montgomery, máte nejaké otázky?“

„Nie, ďakujem, pán doktor.“

„O chvíľu ju prevezieme do izby.“ Lekár vyšiel cez záves z kabínky.

„Na Greensboro môžeš zabudnúť,“ výčitka v jeho hlase prečala hmlu. „Aj na Columbus, Athens a Ocalu. Najbližších šesť týždňov si vyradená zo všetkých súťaží,“ povedal ostrým tónom.

„Viem. A vôbec ma to neteší.“ Môj hlas znel ako mamin, keď bola opitá. „Neurobila som to naschvál.“

„Viem, že nie naschvál, ale kde si mala hlavu? Povedal som ti, aby si ju nohami viac pritlačila. Prečo si to neurobila?“

„Nepočula som ŕa,“ usilovala som sa spracovať, čo mi hovorí, ale od liekov proti bolesti som bola omámená.

„Mala si na hlave slúchadlá. Sám som ti ich dával dole.“

„Zabudla som si ich zapnúť.“

„Možno je to takto lepšie, srdiečko. Na Greensboro nie si pripravená,“ povedal už miernejším tónom, ktorý však nedokázal zakryť nevôľu. Premeškám dôležité súťaže a čo je horšie, šesť týždňov nebudem môcť trénovať.

„Mrzí ma to.“ Mrzelo ma to viac ako čokoľvek na svete. Z očí mi vyhrkli slzy.

Ocko zo zásobníka na pulte vytiahol vreckovku a podal mi ju: „Neplač.“

Bol to rozkaz. Keď som si fúkala nos, hlava mi išla vybuchnúť a rebrá sa zmenili na žiletkový drôt.

Záver sa odtiahol a sestrička v uniforme s rozprávkovými postavičkami pristavila k nosidlám vozík. „Volám sa Patrícia. Vraj tu máš na dnešnú noc rezervovaný princeznovský apartmán.“

Opäť mi vyhrkli slzy. Kým mi stiekli na líca, utrela som si ich hánkami. Predstierala som, že ma len svrbia oči.

Ocko si zo zadného vrecka džínsov vytiahol telefón. „Nie je tu signál. Idem von zavolať Eddiemu a povedať mu, že si v poriadku. Uvidíme sa v tvojej izbe.“

Vôbec som nebola v poriadku. Celé telo ma bolelo a on si len tak povie, že je to pre moje dobro. Asi mi nezostáva nič iné, len byť statočná, ako povedal doktor Stubblehead.

Patrícia mi pomohla premiestniť sa z nosidiel na vozík. Vrecko s infúziou zavesila na chrómovaný stĺpik, ktorý trčal vzadu. „Pripravená?“

Po dlhej chodbe ma dotlačila do výťahu a cestou mi rozprávala o tom, koľko zlomenín každý rok ošetrila na traumatologickom oddelení nemocnice. Keď sa dvere výťahu otvorili, ocitli

sme sa na chodbe, ktorá bola pomalovaná balónmi, šarkanmi, obláčikmi a rozprávkovými postavičkami.

„Vitaj na pediatrii,“ povedala.

„Nie som dieťa.“

„Ale si. Ešte nemáš osemnásť.“

Vošli sme do obvyčajnej nemocničnej izby, nie do princeznovského apartmánu, ako som dúfala. Patrícia mi pomohla ľahnúť si do postele, zasunula na miesto zábradlie, na ľavý ukazovák mi zacvikla niečo ako kolík na bielizeň, do úst mi strčila teplomer a odmerala tlak. Keď skončila, natukala niečo do počítača na stene a ukázala na tlačidlá na zábradlí postele.

„Týmto sa dvíha a spúšťa posteľ, týmto môžeš zazvoniť na sestričku. A týmto sa ovláda televízor a svetlo na čítanie. Donesiem ti vodu.“

Ocko prišiel vo chvíli, keď na posuvný stolík pri mojej posteli kládla veľký plastový džbán s ľadovou vodou.

„Vrátim sa neskôr, ale ak by ste niečo potrebovali, zazvoňte.“

Dvere nechala otvorené. Nepáčilo sa mi, že do izby môže nakuknúť každý, kto prechádza okolo.

Ocko zostal stáť na konci postele a neprejavoval žiadne emócie. „Gertrúda ti prinesie nejaké oblečenie. Chceš niečo konkrétne?“

„Nie, pane.“ Hneď ako som to vyslovila, predstavila som si ho, ako mi doma prehľadáva ruksak. Hoci na to nemal dôvod, nemohla som riskovať, že mi nájde mobilný telefón. „Vlastne áno. Nech mi prinesie školský ruksak.“

„Máš otras mozgu. Nie si v stave učiť sa.“

„Teraz nie, ale možno neskôr budem. Nechcem veľa zameškať. Už teraz mi škola chýba.“

„Najbližší mesiac a pol si nemusíš so školou robiť starosti.“

Patrícia mi pravidelne chodila merať tlak a teplotu a pýtala sa ma, či nevidím dvojmo. Chcela, aby som na stupnici s tvármi rozprávkových postavičiek ohodnotila od jednotky po de-

Susan Mihalic
Temné kone

Prvé slovenské vydanie
Vydalo vydavateľstvo Lindeni
v spoločnosti Albatros Media Slovakia, s. r. o.,
so sídlom Mickiewiczova 9, Bratislava v roku 2022.

Číslo publikácie 2651
Zodpovedná redaktorka Agáta Laczková
Technická redaktorka Sandra Friedrichová

Z anglického originálu *Dark Horses*,
ktorý prvýkrát vydalo vydavateľstvo Scout Press,
značka Simon & Schuster, Inc., 1230 Avenue of the Americas,
New York, NY 10020, v roku 2021, preložila Beata Horná
Sadzba Alias Press, s. r. o., Bratislava
Tlač

Cena uvedená výrobcom predstavuje nezáväznú
odporúčanú spotrebiteľskú cenu.

Objednávky kníh:
www.albatrosmedia.sk
Eshop@albatrosmedia.sk
tel.: 02/4445 2046

ALBATROS **MEDIA**